

Då nämnde sågverksegare, utom afverkningsrätten till visst antal träd, äfven njuta den stora fördelen af *mulbetet* och *slåttern* på de dem upplåtna, till flera tusen tunnland uppgående, områden, och hvilka fördelar i de flesta fall kunna uppskattas *flerdubbelt* emot stockfångsten, får jag, på det att beskattningen för innehafvarne af kronojord måtte efter samma grunder utgå så väl till statsverket som till de kommuner, hvarinom dylika lägenheter äro belägna, vördsamt hemställa,

att 2 § mom. a uti nu gällande Bevillningsstadga den 18 Augusti 1876 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

För kronohemman och kronolägenheter, hvilka besittas med åborätt, samt för de skogsområden, hvilka blifvit för privilegierad stockfångst upplåtna;

Och får jag anhålla om remiss af denna motion till Bevillnings-Utskottet.

Stockholm den 26 Januari 1878.

P. O. Hörnfeldt.

N:o 71.

Af Herr **Anders Nilsson:** *Om förändrad lydelse af 14 kap. 12 § Strafflagen.*

Ehuru våra nya lagar äro tidsenliga, torde ändå finnas någon lucka, som behöfver fyllas. Så är, efter mitt förmenande förhållandet med nya strafflagen. I gamla lagen fans straffbestämmelse för sår, blånad och blodvite, men huru fasaväckande blodvite eller blodsutgjutelse höres, har i nya strafflagen intet särskildt straff blifvit bestämdt för begäendet af så-

dant brott. Vål finnes der straff för misshandel, med eller utan uppsåt, som har tillämpats vid bedömandet af begånget våld med knif och lifsfarligt vapen, och fastän spillande af menniskolif varit ganska nära, har med anledning af detta lagrum brottet blifvit i domen betraktadt enligt 13 § såsom ringare eller ingen skada. Kanske är det uppå denna lagens mildhet mången vildsint person dristar, då han vid minsta anledning till retande visar sin vildhet med dragen knif, färdig med densamma göra bruk.

Detta är ett ondt i samhället, som måste städfjas, på det man icke må utsätta sig för faran att blifva öfverfallen af vildsinnade sällar, och detta så mycket mera, som många nu för tiden hafva till skick, att vid sidan bära knif eller dolk, hvarmed de kunna i hastigt mod råka till att begå en svår missgerning.

Jag har tänkt mig kunna föreslå en straffbestämmelse sålunda, att ett tillägg göres i Strafflagen, och vågar således föreslå,

att Riksdagen beslutar, det 12 § i 14 kap. Strafflagen får denna lydelse:

Gör någon uppsåtligen sådan misshandel å annan, att deraf kommer mindre lyte eller kroppsfel eller lindrigare sjukdom än i 10 § sägs, eller med knif eller lifsfarligt vapen tillfogar annan blodförlust, straffes högst med straffarbete i två år.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1878.

Anders Nilsson,
från Villands härad.
